

Пише
Бранко
КОПУНОВИЋ

ВИШАК ПОШТЕЊА

Тазе пензионисан пуковник, вазда исправан, педантан, коректан у сваком погледу, глава породице за узор, са звањем магистра испред презимена, покуцао на врата младог директора фирме у наглом успону. Додуше, разговор беше заказан, јер кроз дебело тапацирана врата украшена шљаштељом бравом не улази се тек тако: камере, детектори, скенери...

Елем, директор је био задовољан препорукама, донетим пројектом, образовањем и држањем дојучерашњег официра а несуђеног шефа обезбеђења скупог објекта али, ни речи о плати. Послодавац је чекао потез будућег потчињеног, а овај је наивно мислио да постоје некакви правилници па како је свима разрезано тако ће и њему. Учтиво су се растали уз уобичајену фразу „бићете обавештени“, а директор је свом саветнику за кадровска питања потом саопштио: „Одличан је, али препештен, бриши га...“

Некако у исто време, првог новембарског викенда, заставник прве класе у пензији потеглао је из околине Врања да посети брата, тек оперисаног од опаке бољке. Имао је времена да ушпара и неки динар, па се запутио пешке од станице до болнице. У краткој и багерима разрованој улици под ногама му се нашла необична платнена торба. Тражио је погледом неког пролазника, могућег власника „изгубљеног предмета“, али нигде никога. Следећи траг беше некакав документ па је тешка срца завукао руку међу преграде. А онда се најезио спазивши свежњеве новчаница. Није их бројао већ је то препустио дежурном у оближњој полицијској станици: тачно 38.645 евра. Међу згужваним папирима беше и одсечак рачуна за струју, те је власница новца убрзо позвана по изгубљено благо. Када је преузела торбу од полицајца, на његову молбу да потпише записник, зајапурена пензионерка закрештала је на младића у плавој униформи: „Овде фали сто евра, срам вас било!“

Са осећањем тешке горчине заставник у пензији изашао је на пусти тротоар кога је засипала досадна јесења киша...

Мора да се нешто чудно догађа када кошаркашка легенда Драган Кићановић каже да га десет година није било не само на позицији функционера већ ни у дворани где се игра под обручима. Да се подсетимо, Кића је са Репрезентацијом Југославије освојио титуле првака света, олимпијског победника и троструког првака Европе, а у дресу Партизана три државна првенства и два купа Радивоја Кораћа. Друга су времена и ја више не разумем

тај спорт, каже ненадмашни креатор игре, виртуоз с лоптом и стрелац.

Дође човеку да понекад побегне не само од људи већ и од самога себе. Тај осећај може да потраје до стања свести. Песник и књижевник Милија Стојановић из топличког села Гргура живо сведочи о томе. Вели, вишак поштења га је одвео у планину. Хајде у планину него на дрво. Мала дашчара склепана на „првом спрату“ столетног храсту његов је бивак међу стаблима живописног Јаворца. Тамо машта, пише, размишља, живи с природом и од ње узима шта му подари. Тако годинама. С времена на време, посете га ловци, планинари, људи чиста срца и неокаљаног образа.

Има се од Милије шта чути и научити, а топла реч је сваком драга. Није он гневан човек, ни отрован мржњом према тековинама цивилизације, далеко било, већ не види себе, таквог какав је, међу ужурбаним светом, у селу који поприме менталитет града. Пензијцу је стекао, а скроман каквог га је Бог дао и не тражи више. Само мир, боју и мирис природе.

Зима је, а студен зна да окује планину и зароби потоке па није се јуначити по сваку цену. Зато се Милија ових дана пакује па ће лагано пут села и свог пустиг кућерка. Зна да су му добри људи спремили нешто дрва за бубњару а он ће им, у дугим зимским вечерима, уз петролејку и кувану ракију казивати новонаписане песме из збирке настале на храсту.

У међувремену, сви се питамо каква нас зима чека? Лето је било паклено до размера елементарне непогоде, јесен као јесен, тужно небо и све краћи дани. Нема тог метеоролога који би руку у ватру да ће бити баш тако или онако. Мало их се опебло о сопствену прогнозу. Лакше је наћи срећку на лутрији или седмицу на лотоу. Можда ће нам истину пре открити неки „алтернативни показатељи“ него силни сателити, карте и статистика. Јесенас, у дворишту Радише Војчића из Аранђеловца процветао бели јоргован. Процветао кад му време није. Гране се окитиле раскошним цветом као усред пролећа. Времешни житељи тамошњи кажу како се дешавало да процвета љубичасти или плави јоргован, али бели – никада. За тумачење чудне појаве постарала се учитељица у пензији Станка Павловић. Тетка Цана вели да је то поуздани знак пахуљама богатом зимом са доста снега и љутих мразева.

И Нова година је, па ћемо видети коме ћемо даље веровати, онима што читају временску прогнозу или белом јорговану. ■